ვამე შორს მყოფსა

ვამე შორს მყოფსა შენსა,
ვერ მჭვრეტსა შენსა მშვენად!
მელევის ცნობა მთმენსა,
შექმნილსა მგოდებ ენად!

როს გჭვრეტდი გავსილს მთვარეს,
არ ვგრძნობდი ჭმუნვას მწარეს.
აწ ბედმან ამა მხარეს
გარდმაგდო, მით ვარ თმენად.

მეტყოდი გექმნა დარად.
შენ გტრფი გესურნო მარად:
აწ ჩემდა შესაზარად,
გარდგექეც შორაელად.

არ მხვდა საროს შეხვევით,
ბუსვა მსუროდა მე ვით.
მაშ მოდი გულთა ხევით,
მარიხო, მაგდე სენად.

შენთ ამბავთ სმენამ გული
განმიცოცხლა მოწყლული:
ამისთვის ხელ-განპყრული,
ვმადლვიდი ღმერთთა ზენად.